

PŪKŠĖ

Sveiki, atėjo ir Pūkšės eilė susipažinti. Išsiriti ji tais pačiais 2007 metais kaip ir Arktė. Taigi, ji taip pat išgyveno apokaliptinę elektros dieną. Inkubatoriaus ir darželio laikotarpiu, Pūkšė buvo aktyviausias pingvinukas iš išgyvenusiųjų ketvertuko. Maitinant, ją reikėdavo atskirti nuo likusios trijulės, kitaip posakis „Didelėje šeimoje snapais neklaksima“ galėjo tapti kūnu ir vienas ar keli likimo draugai likti be savo maisto davinio dalies☺ Lipimas iš dėžės buvo jos sugalvotas žaidimas. Tam reikėjo užsikabinti snapu už dėžės krašto, permesti vieną sparną per sienelę ir šokinėjant persiversti į kitą pusę. Kol ji dar neturėjo savo tikrojo vardu, aš ją vadinau Generolu.

Persikrausčius į pingvinariumą, pas suaugėlius, vaikystė baigėsi, o su ja – ir visi generoliški planai ir žygdarbiai. Čia reikėjo surasti, išsikovoti sau vietą po saule, užimti laisvą nišą pingvinų hierarchijoje arba susikurti sau naują. Pūkšė pasirinko susiliesti su minia ar net tapti atsiskyrėle, atsisakė savo generolo regalijų. Pingvinariume jau buvo nepajudinamas vadas – Martynas. Taip ji ilgus metus ir gyveno niekur nesiveliant, dažniau visų vengiant nei su kažkuo bendraujant. Didžioji meilė, verčianti krėsti kvailystes, taip ir neaplankė jos. Tiesa, dabar ji su Rūku. Bet Rūkas atėjo pats, per daug neviliotas. Užteko vieno žvilgsnio, sakančio „Mano gyvenime tokie vyrai nesirodydavo“, vieno žvilgsniui antrinančio atodūsiu „Ach, jei aš turėčiau tokį partnerį, saugočiau kaip brangiausią porcelianą“. Tad Rūkas, pavargęs nuo Smiltės priekaištų, pabėgo pas Pūkšę.

Kokia pilka pelytė ji beatrodytų, tačiau vieną aristokratišką bruožą ji turi – mėgsta, kad jai patarnautų prie pietų stalo. Kai ji ateina pavalgyti, nepuola kartu su kitais griebti žuvies iš kibiro ar iš rankų. Ji sustoja per pusmetrį ir laukia, kol žengsi žingsnį asmeniškai prie jos.